

Otomar Schäfer původně nabídl tuto svoji komedii Národnému divadlu, avšak lektor ústavu hru nedoporučil a komedie byla spisovateli vrácena. Po Schäferově smíchovské premiéře o správnosti tohoto rozhodnutí vzešly jakési pochybnosti; sentimentální divadelní obecnost věřilo křivdu a panu Götzovi bylo se zodpovídati z činu málem zlého. Objasnil svoje stanovisko právě v Národním osvobození; jeho výrok byl eufemistický. Je si jist tím, že p. Schäfer napíše hry dokonalejší: tato naděje zajisté se uskuteční, avšak Pes a kočka není více než omyl spisovatelův. Je to konvenční, tvárně nevybavená, starosvětská hra, jejíž děj od prvopočátku každému jasný se prodírá lesem slov. Po mnohých škrtech snad by se stala lepší aktovkou než jest komedií o čtyřech jednáních. V tomto stavu žádným způsobem není dosti dobrá. Vedle mnohomluvnosti vadí hře názor. Dareba, jenž mimo flámování nic neumí, propil svůj statek a po způsobu nejpohodlnějším chce se oženit s bohatou paničkou. Spisovatel i herec snažili se učiniti svého Dohalského elegantním, lehkomyšlným a vítězně milým, ovšem marně. Co s hlupákem, jenž nerozezná (jsa statkářem!) žita od pšenice a slepice od kozy? Co s chlapem, jenž běře na husopasky, i když se uchází o nevěstu? Co s milostivou vrchností, jež bije lidi, co s pitvornými a línými úředníky, co s vdovami, jež tři roky žily v šťastném manželství a po tato tři léta zachovávaly věrnost svým starým láskám? V této hře stojí za něco jen mlynář Trousil. Není zajisté předností vykřikovati v knihách a na divadle morálku a hesla posledního ražení, avšak rytířský názor této komedie a její „morálka“ jsou nesoučasné a nemožné. O chytrém sluhovi a hloupém princovi bylo napsáno mnoho krásného. Kdyby spisovatelské a dramatické schopnosti Schäferovy byly obráceny a svedeny k poznání pravdy (třeba nikoliv nové), kdyby v komedii bylo

méně hry (s bambitkou, se džbánem, s rákoskou) a více jednání, kdyby se osoby dramatu neskrývaly (doslova i obrazně), ale naopak stály proti sobě v akcích, tato úspěšná hra stala by se pravdivějším dílem.

Zásluhou pana Jana Bora byla komedie *Pes a kočka* hrána na Švandově divadle celkem velmi dobře. Herci dali hře mnoho. Učitel Kmínek (dne 2. 5. hrál jej jako host Josef Skřivan), postava nepatrná, stala se hereckým výrazem důležitou. Humor, pýcha a podlízavost úředníků byla charakterizována pp. Nejedlým, Pražským a Rajským často původně a velmi zajímavě. Pan Plachý, bohužel, na úkor svých schopností chce se především líbiti, tato věc ovšem nesouvisí s herectvím. Pí Skorkovská dala Thorntonové tolik života, že mátoha mohla jednati lidsky. Její pohrdání a energie přesvědčovaly více než slova. — Scéna poněkud přeplněná a kymáctivá přece nebyla nevkusná, kulisa lesní krajiny, pokud běží o malbu i o vlastní výtvarné umění scénické, uspokojovala nejméně.